

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 302/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T., a. s., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Obo 116/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T., a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2010 doručená sťažnosť spoločnosti T., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 Obo 116/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 7. júna 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa 12. júla 1999 podala žalobu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) proti žalovaným F. (ďalej len „žalovaný 1“) a C., a. s. (ďalej len „žalovaný 2“) o určenie neplatnosti odstúpenia žalovaného 1 od privatizačnej zmluvy č. 1348/1996 z 10. januára 1996 a o určenie platnosti

privatizačnej zmluvy č. 1348/1996 z 10. januára 1996 spolu s dodatkami č. 1 a 3 uzavretými medzi sťažovateľkou ako nadobúdateľkou a žalovaným 1 ako prevádzajúcim. Predmetom privatizačnej zmluvy bol prevod 415 183 ks akcií spoločnosti O., a. s. (ďalej len „O., a. s.“), zo žalovaného 1 ako prevádzajúceho na právneho predchodcu sťažovateľky spoločnosť C., a. s. (ďalej len „právny predchodca“), ako nadobúdateľa a následne prevod týchto akcií z právneho predchodcu na sťažovateľku ako konečného nadobúdateľa všetkých akcií na podklade dodatku č. 1 z 22. októbra 1997 k uvedenej privatizačnej zmluve.

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 60 Cb 59/1999 z 2. septembra 2009 bola žaloba zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľka nie je aktívne legitimovaná, lebo nemohla sporné akcie O., a. s., platne nadobudnúť od svojho právneho predchodcu na podklade zmluvy o postúpení práv a povinností a dodatku č. 1 k zmluve o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1348/1996 z 22. októbra 1997 z dôvodu, že v čase prevodu akcií na sťažovateľku mal právny predchodca exekútorom uložený zákaz nakladania s akciami v rámci exekučných konaní. Okrem toho krajský súd tiež uviedol, že odstúpenie žalovaného 1 od zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1348/1996 z 10. januára 1996 bolo platným právnym úkonom z dôvodu, že povinnosťou sťažovateľky ako kupujúcej bolo presadiť také zvýšenie základného imania, aby všetci zamestnanci mali realizovateľnú možnosť nadobudnúť účasť na privatizácii O., a. s. Právny predchodca ako 97 % akcionár mal a mohol upraviť podmienky upisovania akcií, ako aj ďalšie podmienky tak, aby splnil záväzok prevzatý zmluvou o kúpe akcií.

Na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 116/2009-1108 z 10. marca 2010 bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Najvyšší súd dospel k nesprávnemu záveru, že zmluva o prechode práv a povinností z 22. októbra 1997 a dodatok č. 1 takisto z 22. októbra 1997 sú absolútne neplatné pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka a § 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku z dôvodu, že v čase uzavretia týchto dvoch zmlúv boli právnenému predchodcovi doručené upovedomenia o začatí exekúcie obsahujúce zákaz nakladania s prevádzanými akciami O., a. s. Na účinný zákaz nakladania s majetkom podliehajúcim exekúcii muselo byť v zmysle § 47 ods. 1 písm. b) a

§ 49 ods. 1 Exekučného poriadku doručené upovedomenie o začatí exekúcie do vlastných rúk, pričom náhradné doručenie bolo vylúčené. Preto na účinné doručenie upovedomenia muselo byť doručené na strane právneho predchodcu ako povinného v zmysle § 48 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku buď štatutárnym orgánom alebo osobám oprávneným prijímať písomnosti. Najvyšší súd dôkazy ohľadom pochybností pri doručovaní vyhodnotil jednostranne. Sporné upovedomenia o začatí exekúcie neboli doručené štatutárnym orgánom. Z exekučných spisov sa zachovali len nežurnalizované torzá, pričom vzhľadom na absenciu doručeníek nie je preukázané, že sa upovedomenia doručovali poštou. Súdna exekútorka ako svedkyňa iba uviedla, že vo všeobecnosti upovedomenia doručovali osobne exekuční vykonávatelia. Zo Všeobecných zásad o prijímaní a odosielaní písomností a zásielok podniku z roku 1996 jasne vyplýva, že všetky zásielky pre právneho predchodcu museli byť doručené výlučne cez podateľňu a iní pracovníci nesmeli zásielky prijímať. Pracovníci právneho odboru neboli podľa výpovedí svedkov oprávnení poštu prijímať. Z vykonaných dôkazov nie je možné ustáliť jednoznačný záver, či sa sporné upovedomenia doručovali osobne alebo poštou. Naproti tomu jednoznačné je, že upovedomenia neboli doručené do podateľne, teda pracovníkom oprávneným prijímať písomnosti v zmysle § 48 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Zastupovať právneho predchodcu v súdnych a exekučných konaniach mohli štatutárne orgány a ostatní pracovníci iba na základe písomnej plnej moci alebo poverenia od štatutárných orgánov. Preto nemôže obstať záver o doručení upovedomení podložený tým, že proti niektorým upovedomeniam boli podané námietky. V tomto smere neobstojí ani poukaz na ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka, lebo pre oblasť procesných úkonov v exekučnom konaní treba výlučne používať ustanovenie § 21 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa judikatúry najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 4 Cdo 107/2007) porušenie zákazu nakladania s majetkom podliehajúcim exekúcii [§ 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku] má za následok len relatívnu neplatnosť právneho úkonu smerujúceho k prevodu majetku postihnutého exekúciou, takže neplatnosti takéhoto prevodu sa môže dovoľávať len oprávnený účastník v exekúcii. Vzhľadom na to (aj bez ohľadu na už uvedené) treba prevod akcií O., a. s., na sťažovateľku považovať za platný, keďže neplatnosti prevodu sa oprávnený v exekúcii nedovoľával a iným osobám táto námietka neprislúcha. Od posúdenia právnej otázky, či ide o absolútnu alebo relatívnu neplatnosť prevodu akcií, závisel celý výsledok sporu. Sťažovateľka už

v odvolaní proti rozsudku krajského súdu odvodzovala aktívnu legitímáciu aj z toho, že ju treba považovať za dobromyseľnú nadobúdateľku akcií v zmysle § 446 Obchodného zákonníka a podporne aj na základe vydržania so započítaním doby držby právneho predchodcu. S touto argumentáciou sťažovateľky sa najvyšší súd vysporiadal tak prosto a stručne, že jeho právne závery nie sú preskúmateľné a nedávajú v tejto podstatnej právnej otázke jednoznačnú odpoveď. Záver najvyššieho súdu o nepresadení vydania zamestnaneckých akcií O., a. s., je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a konkrétnych skutočností. Svedkovia pritom vierohodne objasnili absolútny nezáujem zamestnancov o zamestnanecké akcie. Preto ťažko obстоjí záver, podľa ktorého sťažovateľka porušila povinnosť nevydaním zamestnaneckých akcií.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Obo 116/2009 s tým, aby bol rozsudok z 10. marca 2010 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Napokon požaduje náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 303,31 €.

Z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 116/2009-1108 z 10. marca 2010 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 60 Cb 59/1999-1058 z 2. septembra 2009. Podľa názoru najvyššieho súdu zo spisu vyplýva, že právnenému predchodcovi boli 2. júla 1997, resp. 20. augusta 1997 okrem iného doručené tri upovedomenia o začatí exekúcie týkajúce sa predaja cenných papierov emitovaných zo strany O., a. s., v celkovom počte 747 707 ks akcií. Zároveň súdna exekútorka právnenému predchodcovi ako povinnému zakázala akékoľvek nakladanie s týmito akciami. Vzhľadom na možnosť vedenia viacerých rôznych exekúcií predajom cenných papierov pozastavenie práva nakladať s akciami sa týkalo všetkých 415 183 ks akcií nachádzajúcich sa vo vlastníctve právneho predchodcu, pričom zákaz sa v súhrne dotýkal až 747 707 ks akcií. Upovedomenia prevzal riaditeľ právneho odboru JUDr. M. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu týkajúcim sa zákonného zastupovania právneho predchodcu právnym odborom, resp. riaditeľom právneho odboru, keďže v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka môžu aj iní pracovníci právnickej osoby uskutočňovať úkony, pokiaľ sú takéto osoby vymedzené vo vnútorných predpisoch. Krajský súd dospel k správnenému konštatovaniu, keď uviedol, že právny odbor zastupoval právneho predchodcu prostredníctvom svojich pracovníkov na

základe písomnej plnej moci danej prezídiom, a to v právnych veciach pred orgánmi štátnej správy a súdmi, pričom do jeho kompetencie nepochybne patrilo tiež vybavovanie majetkoprávných vecí. V zmysle zásad organizácie a riadenia vyplývajúcich z organizačného poriadku riaditeľ právneho odboru má v rámci svojej pôsobnosti plnú moc k riadeniu, pričom plne zodpovedá za vykonané rozhodnutia. Sťažovateľ v odvolaní namietol, že písomnosti neboli doručené do podateľne v zmysle ustanovenia § 48 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a oprávnenie doručovať iným osobám založené na ustanoveniach § 21 ods. 1, § 24 a nasl. a § 48 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nemohlo mať za následok zákonné a účinné doručenie sporných upovedomení. V zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v čase doručovania upovedomení mohol za právnickú osobu konať pracovník, ktorý preukázal oprávnenie na takéto konanie. Podľa organizačného poriadku patrilo do právomoci právneho odboru zastúpeného riaditeľom JUDr. M. zastupovanie v právnych záležitostiach pred orgánmi štátnej správy a súdmi, ako aj zabezpečovanie príslušných dokladov k právnym konaniam. Exekučné konania sú núteným výkonom súdnych a iných rozhodnutí štátom určenou osobou, teda súdnym exekútorom. Keďže ide o konania vedené pred súdmi, právny odbor bol v danej veci oprávnený na uskutočňovanie úkonov, a to aj na preberanie upovedomení o začatí exekúcie. Z uvedeného dôvodu upovedomenia obsahujúce zákaz nakladania s akciami O., a. s., boli doručené v súlade so zákonom. Právny predchodca 28. augusta 1997 podal proti dvom upovedomeniam o začatí exekúcie neúspešné námietky. Dňa 7. októbra 1997 došlo k uzavretiu dohody medzi právnym predchodcom, V. a súdnou exekútkou o zmene spôsobu výkonu exekúcie, v dôsledku čoho malo dôjsť k exekúcii nie predajom cenných papierov, ale prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Najneskôr 20. augusta 1997 bol právny predchodca informovaný, že na všetky akcie O., a. s., sú nariadené exekúcie, a preto nemá právo s nimi nakladať. Napriek tomu právny predchodca 22. októbra 1997 uzavrel so sťažovateľkou zmluvu o prechode práv a povinností, na základe ktorej sa sťažovateľka mala stať vlastníčkou 415 183 ks akcií O., a. s. Zároveň došlo k uzavretiu dodatku č. 1 k zmluve č. 1348/1996. Keďže uzavretie zmluvy a dodatku č. 1 bolo porušením zákona, v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka sú oba právne úkony absolútne neplatné. V súdnej praxi a v odbornej literatúre prevláda názor, že porušenie ustanovenia § 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku spôsobuje absolútnu neplatnosť

právneho úkonu. Sťažovateľkou označené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 107/2007 je len ojedinelým prípadom vyjadrujúcim v danej veci relatívnu neplatnosť právneho úkonu, a to v danom konkrétnom prerokovávanom prípade. Vzhľadom na občianskoprávnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv ako má sám, nemohol právny predchodca previesť na sťažovateľku svoje práva a povinnosti, a teda sťažovateľka nebola oprávnená disponovať s akciami. Sťažovateľkou uvádzaná dobromyselnosť neobstojí, pretože na splnenie zákonnej domnienky upravenej v ustanovení § 446 Obchodného zákonníka sa vyžaduje nevedomosť kupujúceho o nevlastníctve predávajúceho k predávanej veci. Keďže za zmluvné strany zmluvy o prechode práv a povinností z 22. októbra 1997 konali tie isté štatutárne osoby (Ing. G. a Ing. S.), sťažovateľka nemohla byť v čase uzatvárania zmluvy dobromyseľná. Pre nedostatok dobromyseľnosti nemohlo dôjsť ani k nadobudnutiu vlastníctva akcií vydržaním. Z čl. VII ods. 1 zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1348/1996 z 10. januára 1996 vyplýva záväzok kupujúceho vydať zamestnanecké akcie, pričom sa kupujúci zaviazal k splneniu kumulatívnych podmienok spočívajúcich tak v presadení vydania zamestnaneckých akcií, ako aj k stanoveniu takých podmienok, aby všetci zamestnanci mali možnosť účasti na privatizácii. Právny predchodca síce vydanie akcií presadil, avšak druhú povinnosť neuskutočnil. Preto žalovanému 1 vzniklo právo od zmluvy odstúpiť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných

ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Sťažovateľka je presvedčená, že akcie O., a. s., platným spôsobom nadobudla. Právnomu predchodcovi totiž neboli zákonným spôsobom doručené upovedomenia o vykonaní exekúcie predajom akcií O., a. s., a preto ani nemohol byť obmedzený vo svojom práve akciami nakladať. Aj keby sa však vychádzalo z toho, že nemal právo v rozhodujúcom čase s akciami nakladať, skutočnosť, že tak predsa urobil, môže zakladať iba relatívnu neplatnosť jeho právneho úkonu, ktorej sa však oprávnená osoba nedovolala.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno úvahy najvyššieho súdu týkajúce sa doručenia exekučných upovedomení v žiadnom prípade považovať ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Najvyšší súd dostatočným a presvedčivým spôsobom vysvetlil svoj právny názor, podľa ktorého došlo k riadnemu doručeniu týchto upovedomení. Napokon právny predchodca ako povinný využil aj právo podať proti upovedomeniam námietky.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné vyriešiť, či porušenie exekučného zákazu predaja akcií zakladá vzhľadom na ustanovenie § 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka absolútnu neplatnosť prevodu akcií. Sťažovateľka v tomto smere poukázala na podľa nej precedentné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 107/2007, z ktorého vraj vyplýva, že porušenie uvedených zákonných ustanovení zakladá iba relatívnu neplatnosť právneho úkonu. Aj najvyšší súd vyložil skoršie rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 107/2007 tak, že podľa právneho názoru tam vysloveného má ísť iba o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, avšak považoval toto skoršie rozhodnutie za ojedinelé a za také, ktoré je v rozpore s názorom prevládajúcim v súdnej praxi a odbornej literatúre.

Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v skoršom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 107/2007 z 25. novembra 2008 sa riešil do značnej miery odlišný skutkový stav, pretože porušenie zákazu nakladať s majetkom povinného podľa § 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku malo nasledovať potom, ako súdny exekútor vydal upovedomenie

o začatí exekúcie, nie teda ešte konkrétne upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie, teda o tom, aký konkrétny majetok povinného má byť v exekúcii postihnutý. Najvyšší súd však vôbec nedospel k záveru, podľa ktorého prevod majetku povinného po doručení upovedomenia o začatí exekúcie má byť relatívne neplatný. Uzavrel totiž, že takýto prevod je odporovateľný, teda že oprávnený sa môže osobitnou žalobou domáhať vyslovenia, že prevod majetku povinného je vo vzťahu voči nemu neúčinný, a preto môže byť exekúciou postihnutý aj napriek tomu, že už nepatrí vlastníckym právom povinnému. V zásadnej rovine treba uviesť, že odporovať možno iba platným právnym úkonom. Neplatným (absolútne či relatívne) právnym úkonom nemožno odporovať, pretože tieto nie sú v dôsledku neplatnosti ani účinné a cieľ sledovaný žalobou z odporovateľnosti sa preto nedá vôbec v týchto prípadoch dosiahnuť.

Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd v skoršom prípade riešil vec s podstatne odlišným skutkovým základom, nie je možné vytknúť, že v súdenom prípade sa iný senát najvyššieho súdu týmto skorším rozhodnutím neriadil a nepovažoval ho za precedentné.

Sťažovateľka ďalej namietala, že vlastnícke právo k akciám nadobudla z titulu svojej dobromyseľnosti v súlade s ustanovením § 446 Obchodného zákonníka, resp. vydržaním, teda viac ako trojročnou nerušenou držbou (so zarátaním držby právneho predchodcu).

Podľa § 446 Obchodného zákonníka kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja.

V danom prípade všeobecné súdy dospeli k záveru, že O., a. s., ako predávajúca bola vlastníkom akcií, ktoré previedla na sťažovateľku. Preto skutková podstata citovaného zákonného ustanovenia nie je naplnená. Sťažovateľka totiž nenadobúdala od nevlastníka, ale od vlastníka, u ktorého bolo sporné, či je v kritickom čase oprávnený s predmetom svojho vlastníctva nakladať. Obstojí aj argumentácia, ktorú použil najvyšší súd a ktorá sa zakladá na tom, že sťažovateľka nemohla byť dobromyseľná.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka nadobudla akcie v roku 1997 a k odstúpeniu od zmluvy o ich nadobudnutí došlo v roku 1999, je bez ďalšieho vylúčené, aby sťažovateľka tieto akcie nadobudla (v prípade, ak zmluva o ich prevode bola neplatná) vydržaním, a to pre nesplnenie podmienky trojročnej nerušenej držby. Odstúpenie od zmluvy je totiž kvalifikovaným rušením držby. V danom prípade si sťažovateľka nemohla započítať do doby držby držbu právneho predchodcu, ktorý akcie nadobudol v roku 1996. Právny predchodca totiž akcie riadne nadobudol zmluvou, a preto akciami disponoval ako ich vlastník, teda nie ako ich držiteľ. Aj v tomto prípade treba konštatovať, že v zásade obstojí aj argumentácia najvyššieho súdu, podľa ktorej držba sťažovateľky nebola dobromyseľná.

Berúc do úvahy uvedené závery ústavný súd nepovažuje za potrebné osobitne sa zaoberať otázkou platnosti odstúpenia žalovaného 1 od zmluvy z roku 1996.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2010